

HOMILIA AL FUNERAL PER MONS. FRANCESC XAVIER CIURANETA

Catedral de Menorca, 14 de novembre de al 2020 (He 13, 7-9a. 14-17; Jn 17, 24-26)

1.- Fer memòria dels dirigents

Entre les recomanacions que dirigeix als cristians l'autor de la carta als hebreus hi ha la de fer memòria d'aquells que van ser els seus dirigents i els van anunciar la paraula de Déu. La comunitat cristiana té el goig i el deure de recordar a les persones que es van entregar a ella amb generositat i que la van ajudar a créixer en l'escolta de la paraula i el seguiment de Jesús. Per això, en aquest matí recordam amb afecte i agraïment a Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que durant vuit anys va ser bisbe d'aquesta diòcesi. En aquesta mateixa Catedral va ser ordenat bisbe el 14 de setembre de 1991, amb l'assistència del Nunci del Papa i de deu bisbes, al costat d'un centenar de sacerdots. Després d'una llarga i penosa malaltia, dimecres passat va ser cridat a la casa del Pare des del seu poble natal, la Palma d'Ebre. Amb aquesta celebració volem donar gràcies a Déu per la seva vida i, molt especialment, per la seva dedicació a aquesta Església de Menorca, a la qual va servir com a bon pastor.

La Carta als Hebreus ens convidava també a considerar el final de la vida dels nostres pastors i imitar la fe que els va acompanyar al llarg del camí. Durant el seu ministeri entre nosaltres el bisbe Ciuraneta es va esforçar per fer créixer la fe en Jesucrist, conreant de manera particular la vida espiritual dels sacerdots i seminaristes i fomentant la participació dels laics en la vida de l'Església. Arran de la commemoració del bicentenari de la diòcesi de Menorca, va posar en marxa una Assemblea diocesana, que va suposar una important renovació per a la nostra Església (1996-1998). Les seves propostes d'actuació van donar un fort impuls a l'evangelització. El bisbe Ciuraneta va estar entre nosaltres fins que a l'octubre de 1999 va ser cridat a ocupar la seu de Lleida. Seguint l'ensenyament de la Carta als Hebreus, feim memòria del seu ministeri pastoral, dels seus esforços i sofriments pel Regne, i desitjam imitar la fortalesa de la seva fe, que és la llum que il·lumina tot el camí de la nostra vida.

2.- Jesucrist és el mateix ahir i avui

A la Carta als Hebreus es feia també una altra afirmació important: "Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles". D'aquesta manera ens donava la clau per a l'esperança. El Messies Jesús ha vençut la mort i per això no passa mai, sinó que roman per sempre. Jesús no és un fet el passat, sinó una realitat present. No és només un personatge de la història, sinó que s'ha quedat viu entre nosaltres per sempre.

L'advertència que Jesús viu "avui i pels segles" ens omple d'esperança, perquè units a Ell, també nosaltres podem participar d'aquesta Vida. En l'evangeli hem escoltat al final de l'oració sacerdotal de Crist, en la qual demana al Pare que els seus deixebles estiguin sempre amb Ell i contemplin la seva glòria: "aquest és el meu desig", deia Jesús. I per això demana que aquests deixebles, als que ha revelat com és Déu, visquin sempre de l'amor del Pare, un amor que travessa les fronteres de la mort i que ens omple de vida.

Per això, el nostre record del ministeri i la persona del bisbe Francesc Xavier Ciuraneta està carregat d'esperança, perquè confiam que el Déu de la vida, a qui va conèixer i estimar en aquest món, li hagi acollit com a bon fill a les estances celestials. Va rebre el do de la fe juntament amb les aigües del baptisme fa vuitanta anys al seu poble natal; més tard, el 1964 va rebre l'ordenació sacerdotal, que li va dedicar al servei del poble de Déu i, finalment, el do de la plenitud del sacerdoci, en el ministeri episcopal que va exercir entre nosaltres. Tots aquests dons van ser manifestacions que l'amor del Pare estava en ell. Ara confiam que aquest amor li hagi conduït a estar amb Crist, el bon pastor, i contemplar la seva glòria per sempre.

3.- Busquem el món que ha de venir

M'agradaria destacar una tercera afirmació de la Carta als Hebreus. Deia que no tenim aquí a la terra una ciutat permanent i per això ens convidava a cercar la ciutat "que encara ha de venir", la ciutat futura. El cristià és un home del futur, que viu la seva vida en tensió cap al que ha de venir. Això ens fa apreciar el món en què vivim, però sabent que és transitori, perquè la nostra ciutadania és al cel (cf. Filip 3, 20), en aquesta ciutat de sòlids fonaments que té per arquitecte i constructor a Déu (cf. He 11, 10). Caminam cap a la ciutat santa, a l'encontre de Déu i dels sants. Allà tindrem estatge permanent, en plena comunió amb tot i en l'alegria perfecta.

El camí per arribar a aquesta ciutat permanent és Crist mateix. Seguint les seves petjades podem trobar els camins que condueixen a Déu. A més, Ell ens acompanya, "ja que viu per sempre intercedint a favor d'ells" (He 7, 25). Confiem que l'oració de Crist hagi arribat a qui va ser el nostre bisbe i hagi entrat en les morades definitives. Invoquem també la intercessió del beat Joan Huguet, bon pastor i testimoni de la fe entre nosaltres, ja que el seu procés el va impulsar el bisbe Ciuraneta. I encomanem també el que va ser el nostre pastor a les mans de Maria, la Mare de Déu del Toro, esperant que l'hagi rebut entre els sants a la pàtria celestial.

HOMILÍA EN EL FUNERAL POR MONS. FRANCESC XAVIER CIURANETA

Catedral de Menorca, 14 de noviembre de 2020 (Heb 13, 7-9a. 14-17; Jn 17, 24-26)

1.- Recordar a los dirigentes

Entre las recomendaciones que dirige a los cristianos el autor de la carta a los hebreos está la de hacer memoria de aquellos que fueron sus dirigentes y les anunciaron la palabra de Dios. La comunidad cristiana tiene el gozo y el deber de recordar a las personas que se entregaron a ella con generosidad y que la ayudaron a crecer en la escucha de la palabra y el seguimiento de Jesús. Por eso, en esta mañana recordamos con cariño y gratitud a Francesc Xavier Ciuraneta, que durante ocho fue obispo de esta Diócesis. En esta misma Catedral fue ordenado obispo el 14 de septiembre de 1991, con la asistencia del Nuncio de su santidad y de otros diez obispos, junto a un centenar de sacerdotes. Después de una larga y penosa enfermedad, el pasado miércoles fue llamado a la casa del Padre desde su pueblo natal, Palma d'Ebre. Con esta celebración queremos dar gracias a Dios por su vida y, muy especialmente, por su dedicación a esta Iglesia de Menorca, a la que sirvió como pastor bueno.

La carta a los hebreos nos invitaba también a considerar el final de la vida de nuestros pastores e imitar la fe que les acompañó a lo largo del camino. Durante su ministerio entre nosotros el obispo Ciuraneta se esforzó por hacer crecer la fe en Jesucristo, cultivando de modo particular la vida espiritual de los sacerdotes y seminaristas y fomentando la participación de los laicos en la vida de la Iglesia. A raíz de la conmemoración del bicentenario de la diócesis de Menorca, puso en marcha una Asamblea diocesana, que supuso una importante renovación para nuestra iglesia (1996-1998). Sus propuestas de actuación dieron un fuerte impulso a la evangelización. El obispo Ciuraneta estuvo entre nosotros hasta que en octubre de 1999 fue llamado a ocupar la sede de Lleida. Siguiendo la enseñanza de la carta a los hebreos, hacemos memoria de su ministerio pastoral, de sus desvelos y sufrimientos por el Reino, y deseamos imitar la fortaleza de su fe, que es luz que alumbra todo el camino de nuestra vida.

2.- Jesucristo es el mismo ayer y hoy

En la carta a los Hebreos se hacía también otra afirmación importante: "Jesucristo es el mismo ayer y hoy y siempre". De este modo nos daba la clave para la esperanza. El Mesías Jesús ha vencido a la muerte y por eso no pasa nunca, sino que permanece para siempre. Jesús no es un hecho del pasado, sino una realidad presente. No es solamente un personaje de la historia, sino que se ha quedado vivo entre nosotros por los siglos.

La advertencia de que Jesús vive "hoy y siempre" nos llena de esperanza, porque unidos a Él, también nosotros podemos participar de esa Vida. En el evangelio hemos escuchado el final de la oración sacerdotal de Cristo, en la que pide al Padre que sus

discípulos estén siempre con Él y contemplen su gloria: “éste es mi deseo”, decía Jesús. Y para ello pide que esos discípulos, a quienes ha revelado cómo es Dios, vivan siempre del amor del Padre, un amor que atraviesa las fronteras de la muerte y que nos llena de vida.

Por eso, nuestro recuerdo del ministerio y la persona de Francesc Xavier Ciuraneta está cargado de esperanza, porque confiamos en que el Dios de la vida, a quien conoció y amó en este mundo, le haya acogido como buen hijo en las moradas celestes. Recibió el don de la fe junto con las aguas del bautismo hace ochenta años en su pueblo natal; más tarde, en 1964 recibió la ordenación sacerdotal, que le destinó al servicio del pueblo de Dios y, finalmente, el don de la plenitud del sacerdocio, en el ministerio episcopal que ejerció entre nosotros. Todos estos dones fueron manifestaciones de que el amor del Padre estaba en él. Ahora confiamos en que ese amor le haya conducido a estar con Cristo, el buen pastor, y contemplar su gloria para siempre.

3.- Busquemos el mundo que ha de venir

Destaco una tercera afirmación de la carta a los hebreos. Decía que no tenemos aquí en la tierra una ciudad permanente y por ello nos invitaba a buscar la ciudad que tiene que venir, la ciudad futura. El cristiano es un hombre del futuro, que vive su vida en tensión hacia lo que ha de venir. Esto nos hace apreciar el mundo en que vivimos, pero sabiendo que es transitorio, porque nuestra ciudadanía está en el cielo (cf. Filip 3, 20), en esa ciudad de sólidos fundamentos cuyo arquitecto y constructor es Dios (cf. Heb 11, 10). Caminamos hacia la ciudad santa, el encuentro de Dios y de los santos. Allí tendremos morada permanente, en plena comunión con todo y en la alegría perfecta.

El camino para alcanzar esta ciudad permanente es Cristo mismo. Siguiendo sus huellas podemos encontrar las vías que conducen hasta Dios. Además, Él nos acompaña y “está siempre vivo para interceder por nosotros” (Heb 7, 25). Confiamos en que la oración de Cristo haya alcanzado a quien fue nuestro obispo y haya entrado en las estancias definitivas. Invocamos también la intercesión del beato Joan Huguet, buen pastor y testigo de la fe entre nosotros, cuyo proceso impulsó el obispo Ciuraneta. Y en las manos de María, la madre del Monte Toro, ponemos a quien fue nuestro pastor, esperando que lo haya recibido entre los santos.

Lectura de la carta als hebreus (13, 7-9a. 14-17)

Germans:

Feu memòria dels vostres dirigents, que us van anunciar la paraula de Déu; considereu el resultat de la seva vida i imiteu la seva fe. Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles. No us deixeu arrossegar per doctrines complicades i estranyes.

No tenim aquí la ciutat que durarà per sempre, sinó que busquem la que encara ha de venir. Per Jesucrist, oferim contínuament a Déu un sacrifici d'acció de gràcies, és a dir, el fruit d'uns llavis que lloen el seu nom. No us oblideu de fer el bé i de compartir allò que teniu: aquests són els sacrificis que agraden a Déu. Obeïu els vostres dirigents i mostreu-vos-hi dòcils; ells vetllen constantment per la vostra ànima i n'hauran de donar compte. Mireu que puguin fer-ho amb goig i no pas lamentant-se; això no us seria profitós.